

ZAL LEVEN, ZAL STERVEN

ZAL LEVEN, ZAL STERVEN

Twaalf doorgaven van stilte naar lawaai

COMMUNICATIE

De eersten die communiceerden waren primitieve mensen zonder kleren.

De eersten die informeerden waren primitieve mensen met kleren, en een perskaart.

Nog altijd primitieve mensen.

Er is niets veranderd.

Behalve dat de eersten het leven moesten overleven.

De tweeden verdienen hun brood door de overlevenden weer tot leven te brengen.

Er is hier geen tijd voor discussie of kritiek.

Ik heb geen van beide ooit beoefend.

Wat ik wil doen is het antropologische verschil tussen de twee vertellen, aan de hand van verhalen.

De eerste ware vorm van communicatie — en hier zal iedereen uit zijn stoel springen — is de stilte.

Vóór het woord.

Vóór de stem.

Vóór het gebaar.

Vóór de houding.

De stilte heeft de intelligentie van een mens altijd gemeten aan zijn vermogen om te verwerken en te beslissen. Nooit andersom.

En de mannen, samengekomen, bleven stil.

Kijkend naar de sterren.

Het abstracte.

Het verbeelde.

Totdat, van een afstand, een groep vrouwen — ervan overtuigd dat ze alleen waren — met elkaar begon te praten.

Zachte stemmen.

Beheerste toon.

Beheerst ritme.

Een geordende cadans.

Elk woord zorgvuldig geplaatst.

Niets aan het toeval overgelaten.

Maar de eerste les die de stilte de mensheid heeft nagelaten is geen innerlijke terughoudendheid.

Het is een methode.

De laatste grens binnen elke ruimte waar echte beslissingen worden genomen.

En het lawaai binnen de stilte is het enige dat nooit ontbreekt.

Het komt van binnenuit.

Emotioneel en cognitief.

Logisch en rationeel.

Instinctief en affectief.

Alles tegelijk.

De enigen die er werkelijk mee overweg kunnen blijven, zoals altijd, de vrouwen.

Zo compleet, zo functioneel, dat hun ook de taak werd toebedeeld de menselijke voortplanting voort te zetten.

Al het overige dat ik hier niet heb behandeld, laat ik over aan ieders eigen ervaring.

Dat is het beste deel van wie wij zijn.

INFORMATIE

Informatie doet mij denken aan een spel dat we als kinderen speelden.

Iedereen in een kring.

De eerste fluistert een woord in het oor van de volgende.

Het gaat de rij door langs twaalf mensen.

Wat er aan het andere eind uitkwam was meestal een uitbarsting van gelach.

Het spel kon met één woord of met een hele zin gespeeld worden.

Dit is wat er gebeurde.

Begin met ZAL LEVEN.

Twaalf doorgaven later was het woord dat er aan het andere eind uitkwam ZAL STERVEN.

Begin met WE WISTEN ALLEMAAL DAT HIJ ZOU LEVEN.

Twaalf doorgaven later kwam het terug als IEDEREEN WIST DAT HIJ DOOD

WAS. UITVAART VASTGESTELD OP DE 12E OM 12:00 UUR.

HA HA HA HA.

Precies zo zie ik de media vandaag informatie doorgeven.

Dezelfde openingszin over een verhaal, door de ene na de andere redactie anders weergegeven.

Wat wij voor een kinderspel hielden is de bittere waarheid van een bedrijfstak waarin niets meer overblijft dat een krantenkiosk van een redactie scheidt.

Uiteindelijk delen die twee dingen één draad.

Ze zijn allebei kinderen van dezelfde primitieve oorsprong.

Je hoeft alleen maar te kijken naar hoe mensen zich kleden.

Nog één ding, zodat niemand het verkeerd begrijpt.

Ik beweer niet de laatste mens op aarde te zijn.

Slechts de op één na laatste.

De laatste staat nog verderop in de rij, fluisterend in iemands oor.

Veel leesplezier.

Ferdinando

© 2026 Ferdinando Frega — Alle rechten voorbehouden. Gillette Audio — U.S.
Copyright Registration in behandeling.